

Voor Loïs

Andere boeken van Astrid Witte bij Clavis

De groepering

Disconnect

Goed fout

Spiegelmeisje

Astrid Witte

Het feeënwoud

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: feeën, elfjes, bos, verhuizen, vriendschap

NUR 282

ISBN 978 90 448 4348 4

D/2021/4124/258

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.astridwitte.com

Lily pakte het fotolijstje met de foto van Mandy en haarzelf uit de doos en zette hem op het bureau dat nu van haar was. Het was een oud bureau van donker hout, met allemaal vakjes erin. Op zich best stoer, maar toch was het niet haar witte IKEA-bureau met de blauwe viltstiftkrassen die ze gemaakt had toen ze nog kleiner was.

Er was wel meer dat niet mee was verhuisd. Haar bed – want oma had genoeg bedden in huis, al kraakten ze net zo hard als de deuren – het nachtkastje en de ladekast waren in haar oude kamer blijven staan en zouden binnenkort misschien van een ander meisje zijn. Wat betreft meubels had ze alleen haar grote kledingkast en haar opbergkist mee mogen nemen. Veel van haar speelgoed had ze verkocht tijdens de garageverkoop die ze voor de verhuizing hadden gehouden. Knuffels, barbies en LEGO, daar was ze nu toch te oud voor en het geld kon ze goed gebruiken om nieuwe spulletjes mee te kopen. Tienderdingen, al wist ze nog niet goed wat. Misschien nieuwe kleren, want daar groeide ze tegenwoordig nogal snel uit.

Spullen voor haar nieuwe kamer wilde ze niet kopen, want ze zouden hier toch niet lang blijven. Dat hoopte ze in ieder geval. Niet dat het niet leuk was bij oma, maar ze voelde diep in haar hart dat het wel goed zou komen tussen pap en mam en dat ze

dan weer samen in een huis gingen wonen. Dus waarom zou ze haar spullen verder uitpakken?

Lily liet zich op bed vallen en deed haar oordopjes in. Ze had Ed Sheeran nodig, nu! Terwijl de klanken van 'Perfect' haar oren binnenstroomden, waande ze zich weer even terug in de tijd waarin alles nog goed was. Met pap, mam en Oliver op vakantie naar Frankrijk; met de familie barbecueën in de grote tuin; samen in het zwembad wanneer het dertig graden was, terwijl mama kindercocktails maakte met een rietje en een parapluutje. Zoals ze het voor zich zag, leek het wel een sprookje. Het was perfect geweest. Toch?

'Lily!' hoorde ze dwars door Ed Sheeran heen. Het was de stem van mam. Lily zette de muziek wat harder en even hoorde ze niets anders meer, totdat haar slaapkamerdeur openging en haar moeder iets onverstaanbaars zei.

'Ik ben muziek aan het luisteren,' zei Lily zonder haar oordopjes uit te doen.

Mam keek haar aan op een manier die zei dat ze niet weg zou gaan voordat Lily luisterde. Dus drukte ze de muziek op pauze.

'Kom je eten?'

'Moet dat echt?' vroeg Lily.

'Ja, natuurlijk moet dat echt. Sinds wanneer hoef je niet meer te eten?'

'Ik heb geen honger.'

Mam bleef een moment staan, maar ging toen naast haar op het bed zitten. Nee hè, niet een moeder-dochtergesprek.

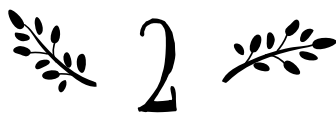
'Ik weet dat het even vervelend is nu, maar het wordt allemaal beter. Wacht maar tot je naar school gaat.'

Jippie, naar een school gaan waar je niemand kent en dan ook

nog midden in het jaar. Hoezo zou dat alles leuker maken?

'Kom nu maar gewoon, voor Oliver en mij is het ook niet makkelijk.'

Mam had er toch zelf voor gekozen? Lily rolde met haar ogen en trok haar oordopjes uit. Er zat niets anders op dan te gehoorzamen, want wie weet wat mam anders voor haar in petto had. Misschien wel een of andere kostschool met strenge nonnen, waar ze drie keer per dag moest bidden en al helemaal niet naar de duivelse muziek van Ed Sheeran mocht luisteren.

‘Daar zit ik,’ zei een witblonde jongen waar Lily normaal gesproken met een grote boog omheen zou lopen. Hij had de juiste merken kleding aan en keek naar haar alsof ze een kakkerlak was.

‘Sorry,’ zei ze, terwijl ze dat eigenlijk helemaal niet wilde zeggen, en ze stond op om aan een ander tafeltje te gaan zitten. Maar waar dan? Hoe wist ze nu welke plek in het klaslokaal vrij was?

Net toen ze twee tafeltjes naar achteren plaats wilde nemen, schudde het meisje voor haar het hoofd. Geen verdere uitleg. Ze was gewoon al meteen niet welkom.

Lily bleef wat twijfelachtig in het lokaal staan, toen ze een jongen met rood haar achterin zag gebaren. Was dat een uitnodiging of een teken dat ze zich uit de voeten moest maken? Ze keek even om zich heen om te zien of hij het soms tegen iemand anders had, maar hij keek haar recht in de ogen. Lily zuchtte en liep op hem af, een derde afwijzing kon er ook nog wel bij. Kom maar op! Maar de jongen schoof de stoel naast hem naar achteren en stak zijn hand uit.

‘Ik ben Liam,’ zei hij.

Hij had vast uitgekauwde kauwgom aan zijn hand, of iets anders smerigs, maar Lily liet zich niet kennen en nam zijn hand aan. ‘Lily,’ zei ze en er gebeurde vreemd genoeg niets vreemds.

‘Goedemorgen allemaal,’ zei de vrouw die binnenkwam. Ze

had wild opgestoken rood haar en zag er niet echt uit als een juf. ‘Zoals jullie misschien wel gezien hebben, hebben we een nieuwe leerling. Lily Johnsson.’

Geen voorstelmomentje, alsjeblieft! Alle hoofden draaiden zich naar haar om en Lily voelde dat ze rood werd. Net zo rood als het haar van de juf.

‘Je hoeft niet voor de klas te komen, hoor, we leren je vanzelf wel kennen,’ zei de juffrouw gelukkig. ‘Ik ben Mary en ik geef Engels.’

Lily zette een gemaakt lachje op en gelukkig begon Mary snel met de les.

De les was niet erg interessant, want deze grammatica had Lily al gehad voor de voorjaarsvakantie, dus krabbelde ze wat in haar agenda. Ze wist eigenlijk niet wat ze aan het tekenen was, totdat het een bloem bleek te worden. Een margriet, zoals die in hun oude tuin. Al kon je die tuin beter een binnenplaatsje noemen, vergeleken met de tuin van oma.

Liam schoof een briefje naar haar toe. Ze verwachtte dat er iets op stond als *ga de volgende keer ergens anders zitten*, maar het was iets heel anders.

Mooi, stond er in grote letters geschreven. Had hij naar haar zitten kijken terwijl ze aan het tekenen was? Ze klapte snel haar agenda dicht. Ze wist niet wat ze terug moest schrijven, dus glimlachte ze maar wat naar hem. Hij pakte het briefje terug en schreef er weer wat op.

Waar kom je vandaan?

Hij probeerde een gesprek met haar aan te knopen. Zag ze er zo interessant uit? Had hij geen vrienden? Waarschijnlijk wilde hij haar alleen maar versieren om haar te kunnen toevoegen aan

zijn lijstje met meisjes waarmee hij gezoend had. En een vriendje was wel het laatste waar ze op zat te wachten. Hij zag er best goed uit met zijn rossige Justin Bieber-kapsel en lichte sproetjes, maar Mandy en zij hadden afgesproken dat ze niet voor hun vijftiende aan vriendjes zouden beginnen.

Manchester, antwoordde ze maar op het papiertje, omdat ze het anders zielig vond.

Stadsmeisje, kreeg ze terug. Ze wist niet of dat leuk of verve-
lend was bedoeld, dus zette ze maar weer een gemaakt lachje op en deed vervolgens alsof ze zich op de les concentreerde.

‘Kom je bij ons zitten?’ vroeg Liam in de pauze.

Lily keek waar hij naar wees om te zien wie ‘ons’ was. Het bleek een bij elkaar geraapt groepje leerlingen die niet echt een gezamenlijke stijl hadden. Een alto-meisje, een nerdachtige jongen en wat andere nietszeggende figuren. Kortom, de leerlingen die nergens bij hoorden. Eigenlijk had ze geen zin om zich aan Jan en alleman voor te stellen. Ze bleef toch niet lang op deze school.

‘Ik moet nog even wat doen,’ loog ze.

‘Jammer,’ zei Liam en hij leek het te menen.

Lily beseftte dat ze nu niet in de kantine kon blijven en liep twijfelachtig de deuren door, tegen de stroom leerlingen in die juist wel naar de kantine gingen.

‘Wat is dat voor een regenboog?’ hoorde ze en ze wist meteen dat de jongen haar bedoelde. Ze droeg nu eenmaal iedere dag alle kleuren van de regenboog, net als Mandy. Het maakte niet uit of het een blouse was of een onderbroek, alle kleuren moesten in je totale outfit zitten.

‘Die zit bij mij in de klas,’ hoorde ze een meisje zeggen. ‘Ik

kreeg er zowat hoofdpijn van toen ze voor me zat.’

Heel grappig. Moest iedereen dan per se zwart en grijs dragen? Hoe saai kon je zijn?

Lily wilde zich het liefst op het toilet verbergen, maar dat was niet echt de plek om haar boterhammen met stroop op te eten. Het bordje met *bibliotheek* was haar redding. In de bieb kon ze tenminste rustig tekenen. Even in haar eigen wereld kruipen en hopen dat deze dag zo snel mogelijk voorbij zou zijn.